

На Капка и на Свѣтла

ДЕТЕ

Птичко среброперка,
птичко златогуша,
що седишъ самичка
върху тая круша?

Нѣмашъ ли другарче,
нѣмашъ ли дечица,
що седишъ тѣй жална,
съ клюмнала главица?

ПТИЧКА

Нѣмамъ си другарче,
нѣмамъ си дечица —
зрѣнце да имъ нося,
съ човчица водица.

Ношемъ да усѣщамъ
сгушени подъ мене
четери главици
и крачка студени.

Сладка птича дума
всѣко да ми казва,
азъ да ги прегърна
въ майчината пазва.

Ахъ, дечица мои,
рожбитѣ на мама,
буря ви отвлѣче
и сега ви нѣма!

ДЕТЕ

Птичко среброперка,
птичко среброгуша,
какъ ми става мъчно,
само като слушамъ!

Искашъ ли да дойдешъ
тука въ нашта къща?
Заранъ ще отлитаешъ,
вечеръ ще се връщашъ.

Ако ти е мъчно
дето си самичка,
ще ти стана братче,
а пъкъ ти сестричка.

Ще обичашъ мама,
ще обичашъ татка,
и ще станешъ наша,
птичко моя сладка!

ПТИЧКА

Ой детенце мое,
съ тънка бѣла ризка,
нека да си кацна
тукъ при тебе близко.

Сутринъ да те будя,
ти да се засмѣешъ,
сладко да попитаешъ:
„Птичко, ти ли пѣешъ?“